

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในอีก 50 ปีข้างหน้า ความต้องการอาหารทั่วโลกคาดว่าจะเพิ่มขึ้นถึง 50% เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจุบัน สาเหตุหลักมาจากการเติบโตของประชากร รวมถึงการขยายตัวของชนชั้นกลางและปัญหาการขาดแคลนน้ำ นอกจากนี้การลดลงของพื้นที่เพาะปลูกก็เกิดจากการพัฒนาพื้นที่เพื่อการอยู่อาศัยมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการแบ่งแยกที่ดินระหว่างประเทศผู้ผลิตอาหารและผู้บริโภค โดยมีแนวโน้มที่จะใช้ที่ดินในประเทศอื่นในการผลิตอาหารเพื่อนำกลับไปยังประเทศตนหรือส่งไปยังประเทศอื่นๆ ปัญหาการขาดแคลนอาหารยังได้รับผลกระทบจากความเสียหายที่เกิดขึ้นในภาคเกษตรกรรมและการผลิตทางการเกษตร การค้าอาหารในระดับโลกมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ทำให้สินค้าที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรและอาหารไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนทั่วโลก สภาพอากาศที่มีแนวโน้มรุนแรงขึ้นยังส่งผลกระทบต่อปัญหาการขาดแคลนอาหารอีกด้วย โดยปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศอาจมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละพื้นที่ของประเทศต่าง ๆ (คณะทำงานทบทวนยุทธศาสตร์พัฒนาโคนมและผลิตภัณฑ์นมฯ, 2564)

ในปี พ.ศ. 2565-2567 จำนวนโคนมทั้งหมดของไทยมีแนวโน้มลดลงร้อยละ 3.30 ต่อปี โดยในปี 2566 มีจำนวนโคนม 774,461 ตัว ลดลงจาก 812,235 ตัว ซึ่งในปี 2567 มีจำนวนโคนม 723,788 ตัว ในช่วงปี 2565-2567 ผลผลิตน้ำนมดิบมีแนวโน้มลดลงร้อยละ 3.15 ต่อปี โดยปี 2566 มีผลผลิต 1,141,000 ตัน ลดลงจาก 1,204,000 ตัน ในปี 2565 มีร้อยละ 3.15 ส่วนปี 2567 มีผลผลิตน้ำนมดิบรวม 1,113,000 ตัน อันเป็นผลจากโรคลัมปีสกิน (Lumpy skin disease: LSD) ในปี 2565 กระทบต่อระบบสืบพันธุ์ของแม่โคที่เป็นโรค รวมทั้งราคาวัตถุดิบอาหารสัตว์มีราคาสูงเกษตรกรประสบปัญหาขาดทุนสะสม บางส่วนขายแม่โคให้กับฟาร์มขนาดกลางและปรับลดปริมาณการให้อาหารลง ทำให้ปริมาณน้ำนมดิบลดลง รายละเอียดตามตารางที่ 1 (องค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทย, 2566)

ตารางที่ 1.1 จำนวนโคนมและผลผลิตน้ำนมดิบของไทย ปี 2562-2567

รายการ	2562	2563	2564	2565	2566	อัตราการ เพิ่ม(ร้อยละ)	2567
โคนมทั้งหมด(ตัว)	696854	725349	736429	812235	774461	3.30	723788
แม่โครีดนม(ตัว)	303453	907340	306111	291805	277215	-2.30	267899
ผลผลิตน้ำนมดิบ (ล้านตัน)	1.292	1.294	1.265	1.204	1.141	-3.15	1.113
อัตราการให้นมของ แม่โค (กก./ตัว/วัน)	11.660	11.510	11.320	11.300	11.280	-0.84	11.350
การบริโภคนม (ล้าน ตัน)	1.230	1.226	1.250	1.260	1.240	0.44	1.200

ที่มา : องค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทย, 2566

การเลี้ยงโคนมเป็นอาชีพที่มีมากในประเทศไทย แต่มีปัญหาจากอากาศร้อนและชื้น ทำให้โคนมเครียด และส่งผลต่อต้นทุนการผลิตน้ำนม ต้นทุนโดยเฉลี่ยในประเทศไทยปี 2563 คือ 14.70 บาทต่อกิโลกรัม โดยมีส่วนในต้นทุนการผลิตคือค่าอาหาร 65.89% และค่าแรง 13.47% การจัดการฟาร์มโคนม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตน้ำนมมีผลต่อต้นทุนการผลิตอีกด้วย การเลี้ยงโคนมยังมีปัญหาหลายอย่าง เช่น ต้นทุนสูงขึ้น ขาดแรงงาน ราคาอาหารสัตว์สูง ทำให้ผู้ประกอบการยากที่จะดำเนินกิจการต่อไป นอกจากนี้ยังมีปัจจัยความเสี่ยงที่ทำให้การเลี้ยงโคนมไม่สามารถประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย เช่น ขาดแคลนแรงงานและค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น ทำให้มีผู้ประกอบการที่ต้องปิดกิจการไปในที่สุด อันมีสาเหตุมาจาก (คณะทำงานทบทวนยุทธศาสตร์พัฒนาโคนมและผลิตภัณฑ์นมฯ, 2564)

- 1) มีรูปแบบการจัดการฝูงโคและจำนวนโคนมไม่เหมาะสม
- 2) โรคระบาด
- 3) ปัญหาจากภัยธรรมชาติ ส่งผลให้สัตว์ได้รับผลกระทบและต้นทุนปรับสูงขึ้น
- 4) เกษตรกรขาดแรงกระตุ้นและความรู้ความสามารถในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้น
- 5) ต้นทุนในการผลิตสูงขึ้น ส่งผลให้อาหารมีราคาสูงขึ้น
- 6) ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน เนื่องจากไม่มีแผนรองรับในกรณีขาดแคลนแรงงาน
- 7) ขาดแหล่งเงินทุนที่จะมาช่วยในการบริหารจัดการฟาร์มหรือขยายกิจการ

การเปิดตลาดเสรี (FTA) ระหว่างประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมผลิตนมในประเทศไทย โดยเพิ่มโควตาสำหรับการส่งออกนมผงและลดภาษีในการนำเข้านมผง ทำให้ผู้ประกอบการทางโคนมได้รับผลกระทบตรงจากการแข่งขันกับออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ที่มีความได้เปรียบในการผลิตและส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับนมมากกว่าประเทศไทย อีกทั้งการนำเข้านมผงอาจส่งผลให้โรงงานในประเทศสามารถใช้นมผงแทนน้ำนมดิบในการผลิต ทำให้น้ำนมดิบที่ผลิตในประเทศมีการใช้ลดลงและอาจทำให้ราคารับซื้อในประเทศลดลง (คณะทำงานทบทวนยุทธศาสตร์พัฒนาโคนมและผลิตภัณฑ์นมฯ, 2564)

โดยจังหวัดที่มีผู้ประกอบการฟาร์มโคนมมากที่สุด 5 อันดับแรกในประเทศไทยได้แก่ 1.สระบุรี 2. นครราชสีมา 3.ราชบุรี 4.ลพบุรี และ 5.เชียงใหม่ โดยในจังหวัดนครราชสีมาเป็นจังหวัดที่มีผู้ประกอบการฟาร์มโคนมมากกว่าจังหวัดอื่นๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและในประเทศไทย ในปี 2565 มีเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 5024 ราย และมีโคนมทั้งหมด 158,609 ตัว โดยพื้นที่ที่มีการเลี้ยงโคนมมากที่สุดในจังหวัดนครราชสีมาคืออำเภอปากช่อง อำเภอพิมาย อำเภอสูงเนิน อำเภอสีคิ้วและอำเภอบัวชุมชัย ตามลำดับ เกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนมมีการรวมกลุ่มกันจดทะเบียนจัดตั้งเป็นสหกรณ์โคนม จำกัด มีจำนวนทั้งหมด 12 สหกรณ์ โดยมีสมาชิกทั้งหมด 1,344 คน (คณะทำงานทบทวนยุทธศาสตร์พัฒนาโคนมและผลิตภัณฑ์นมฯ, 2564)

ในเขตอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา มีการประกอบอาชีพฟาร์มโคนมมากที่สุดในจังหวัดนครราชสีมา เพราะว่าด้วยพื้นที่และสภาพอากาศที่เหมาะสมและในพื้นที่อำเภอปากช่องได้รับการดูแลจาก อ.ส.ค. หรือองค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ อีกทั้งอำเภอปากช่องยังมีสหกรณ์โคนมและสหกรณ์โคนมไทยเดนมาร์กปากช่องรวมทั้งวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผู้เลี้ยงโคนมปากช่องคลองตาลองและบริษัทกลุ่มผู้เลี้ยงโคนมหนองสาหร่ายจำกัด ฯลฯ ทำให้เกษตรกรมีแหล่งรับซื้อน้ำนมดิบที่มากเพียงพอต่อการผลิตของเกษตรกร อีกทั้งยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการประกอบอาชีพการเลี้ยงโคนมในอำเภอปากช่อง ได้แก่ อำเภอปากช่องมีถนนมิตรภาพตัดผ่านและไม่ไกลจากตัวสระบุรีที่เป็นแหล่งการเลี้ยงโคนมที่สำคัญของประเทศไทย อีกทั้งยังมีแหล่งน้ำธรรมชาติจำนวนมากเนื่องจากอยู่ใกล้แหล่งต้นน้ำ สุดท้ายความสมบูรณ์ของดินอำเภอปากช่องมีธรรมชาติมากกว่าอำเภออื่นในจังหวัดนครราชสีมาเพราะอยู่ติดกับป่าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (องค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทย, 2566)

การดำเนินฟาร์มโคนมอย่างยั่งยืนต้องใช้การเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการความเสี่ยงและการเชื่อมโยงกับเป้าหมายเพื่อพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้แก่เกษตรกรที่เลี้ยงโคนม โดยการพัฒนาและส่งเสริมประสิทธิภาพ ขององค์กรและพนักงาน สร้างสรรค์คุณค่าได้ให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมเพื่อเพิ่มคุณภาพการทำงานของพนักงานให้ดีขึ้นและสร้างความ

รับผิดชอบต่อสังคมในธุรกิจอย่างโปร่งใสและมั่นคงในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นระบบระเบียบ รวมทั้งมีการพัฒนากระบวนการนำกลับมาใช้ใหม่เพื่อลดขยะมูลฝอยซึ่งจะเป็นการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (หน่วยงานด้านพัฒนาความยั่งยืน องค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทย, 2565)

การบูรณาการกับเครือข่ายมีความสำคัญเนื่องจากในปัจจุบันธุรกิจมีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงส่งผลให้ทุกธุรกิจต้องมีการปรับตัวและทุกฝ่ายในห่วงโซ่อุปทานต้องมีการแบ่งปันข้อมูลข่าวสารกันอย่างมาก เพื่อสามารถทำธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทราบถึงพฤติกรรมของผู้บริโภคและนำข้อมูลเหล่านั้นมาเพิ่มความสามารถในการพัฒนาตลาดผู้บริโภครวมถึงความผันผวนของความต้องการจำเป็นต้องมีการพยากรณ์ข้อมูลของลูกค้าและแผนการรองรับความผันผวนในความต้องการส่งผลต่อการพัฒนาสินค้าใหม่ต้องพร้อมผลิตและส่งเข้าสู่ตลาดมาจากการทำงานภายในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ จากการบูรณาการเพื่อให้มีโอกาสนในการลดต้นทุนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการควบคุมต้นทุนของกิจการ เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันและนำไปสู่ประสิทธิภาพในการดำเนินงานอย่างยั่งยืน (Ikanita Novirina Sulistyari และคณะ, 2023)

การศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงโคนมพบว่ามีปัญหาหลายประการ เช่น การเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลก การเพิ่มความต้องการอาหาร การจัดการต้นทุนในการประกอบการ การเปิดการค้าเสรี (FTA) ที่ส่งผลให้เกษตรกรไม่สามารถแข่งขันในตลาด เพื่อที่จะเลี้ยงโคนมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเกษตรกรทั่วไป อีกทั้งสถานะเศรษฐกิจภายในประเทศทำให้ส่งผลกระทบอย่างมาก ดังนั้นประเทศไทยต้องปรับตัวในการผลิตน้ำนมดิบเพื่อให้เกษตรกรสามารถแข่งขันกับสินค้านำเข้าหลังจากการเปิดตลาดการค้าเสรี เพื่อให้ผู้ประกอบการฟาร์มโคนมสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมั่นคง ทำให้ผลผลิตสูง มีต้นทุนการผลิตต่ำ และส่งผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในระดับที่ดีขึ้น ในขั้นตอนการพัฒนาผลทางเศรษฐกิจของการผลิตน้ำนมดิบของประเทศ การปรับปรุงกระบวนการผลิตเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เกษตรกรควรใส่ใจ การดูแลและปรับปรุงกิจการเพื่อลดผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมควรเป็นหน้าที่ของทุกกิจการ ฟาร์มควรปรับปรุงตัวเองเพื่อให้มีมาตรฐานและผ่านการรับรองมาตรฐานในกระบวนการผลิต (Benny Rachman และคณะ, 2022; Michael Santhanam-Martin และคณะ, 2021)

ด้วยเหตุผลที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงเลือกที่ศึกษาอิทธิพลของการบูรณาการห่วงโซ่อุปทานที่มีผลกระทบต่อกระดาเนินงานยั่งยืนของฟาร์มโคนมในอำเภอบางช่อง จังหวัดนครราชสีมา เนื่องจากเป็นอำเภอที่มีการเลี้ยงโคนมเป็นจำนวนมากที่สุดในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีการเลี้ยงโคนมมากที่สุดในอันดับสองในประเทศอีกด้วย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในกิจการเลี้ยงโคนมของเกษตรกรในจังหวัดนครราชสีมาและทั่วประเทศ และสร้างความยั่งยืนให้กับอาชีพการเลี้ยงโคนมในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับของการบูรณาการห่วงโซ่อุปทาน และผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนของฟาร์มโคนมในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

1.2.2 เพื่อศึกษาอิทธิพลของการบูรณาการห่วงโซ่อุปทานที่มีผลต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนของฟาร์มโคนมในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

1.3 สมมติฐานการวิจัย

H1 การบูรณาการกับซัพพลายเออร์มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

H2 การบูรณาการกับซัพพลายเออร์มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสังคม

H3 การบูรณาการกับซัพพลายเออร์มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

H4 การบูรณาการกับภายในมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

H5 การบูรณาการกับภายในมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสังคม

H6 การบูรณาการกับภายในมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

H7 การบูรณาการกับลูกค้ามีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

H8 การบูรณาการกับลูกค้ามีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสังคม

H9 การบูรณาการกับลูกค้ามีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องอิทธิพลของการบูรณาการห่วงโซ่อุปทานที่มีผลต่อผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนของฟาร์มโคนมในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร

1.4.1.1 ประชากรของการวิจัย คือ ผู้ประกอบการฟาร์มโคนมที่ขึ้นทะเบียนกับสหกรณ์ฟาร์มโคนมอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 337 ราย (สหกรณ์โคนมปากช่อง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2567)

1.4.2 ขอบเขตด้านสถานที่และเวลา

1.4.2.1 การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาผู้ประกอบการฟาร์มโคนมที่ขึ้นทะเบียนกับสหกรณ์ฟาร์มโคนมอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา เพราะในอำเภอปากช่องมีผู้ประกอบการ

ฟาร์มโคนมเป็นจำนวนมาก (คณะทำงานทบทวนยุทธศาสตร์พัฒนาโคนมและผลิตภัณฑ์นมฯ, 2564) และได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการในช่วงวันที่ 20 สิงหาคม - 1 กันยายน พ.ศ. 2567

1.4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ศึกษาได้ศึกษาอิทธิพลของการบูรณาการห่วงโซ่อุปทานที่มีผลต่อการดำเนินงานอย่างยั่งยืนของฟาร์มโคนมในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยไว้ดังนี้

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ การบูรณาการกับซัพพลายเออร์ การบูรณาการกับภายใน และการบูรณาการกับลูกค้า

1.4.3.2 ตัวแปรตาม (dependent Variable) ได้แก่ ผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.5.1 การวิจัยนี้อธิบายถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการห่วงโซ่อุปทาน และผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืน รวมถึงอิทธิพลของการบูรณาการห่วงโซ่อุปทานที่มีผลต่อการดำเนินงานอย่างยั่งยืนกับฟาร์มโคนมในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

1.5.2 ประโยชน์ในทางปฏิบัติ เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมสามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการประกอบอาชีพเกษตรกรเลี้ยงโคนม จากการทราบถึงการบูรณาการห่วงโซ่อุปทานเพื่อเป็นการพัฒนาการเลี้ยงโคนมให้มีความสำเร็จอย่างยั่งยืนในการทำธุรกิจต่อไปในอนาคต

1.6 นิยามศัพท์

การบูรณาการห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain Integration) หมายถึง การรวมระบบและการรวมกิจกรรมในกระบวนการทางธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเติบโตของธุรกิจในการแข่งขันอย่างมีประสิทธิภาพตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดของการดำเนินกิจกรรมได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ โดยจะประกอบไปด้วย (Fei Jiang และคณะ, 2023; Cleunice Zanellal และคณะ, 2023; Ikanita Novirina Sulistyari และคณะ, 2023)

การบูรณาการกับภายใน (Internal integration) การทำงานร่วมกันและแบ่งปันข้อมูลกับลูกค้าเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในการตอบสนองความต้องการของลูกค้าอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและการตรวจสอบการดำเนินงานภายในบริษัท (Emilio RUZO-SANMARTÍN, และคณะ 2023; Timothy Amoako, และคณะ 2020; Adhitya Trubus Hanggara, และคณะ 2020)

การบูรณาการกับซัพพลายเออร์ (Supplier Integration) เป็นกระบวนการที่บริษัทผู้ผลิตและกิจการในโซ่อุปทานทำงานร่วมกันโดยการวางแผนร่วมกัน ดำเนินการร่วมกันและตัดสินใจร่วมกัน เพื่อ

แลกเปลี่ยนข้อมูลและเทคโนโลยีกัน (Vaibhav Veeragoudar และคณะ, 2023; Abdulkareem Awwad และคณะ, 2022; Abderrahim Chenini และคณะ, 2020)

การบูรณาการกับลูกค้า (Customer Integration) การทำงานร่วมกันและแบ่งปันข้อมูลกับลูกค้า เพื่อเพิ่มความเข้าใจและปรับปรุงการดำเนินงานเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ดียิ่งขึ้น (Abdulkareem Awwad และคณะ, 2022; Haris Aslam และคณะ, 2023; Alexander Otchere Fianko และคณะ, 2023)

ผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืน (Sustainable performance) หมายถึง เป็นเป้าหมายในกิจการ คือการเพิ่มผลกำไรให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยมุ่งเน้นที่ผลการดำเนินงาน การพัฒนาที่ยั่งยืน และการมีจิตสำนึกต่อสังคมของกิจการ โดยแบ่งออกเป็น (Kerui Yu และคณะ, 2022; Sehrish Huma และคณะ, 2022; Hua Cheng และคณะ, 2023)

ผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนทางเศรษฐกิจ (Economic Sustainable Performance) เป็นการบรรลุความสำเร็จในการทำกำไรของกิจการ เพื่อประเมินผลการดำเนินงานขององค์กรใน สภาพแวดล้อมที่มีการแข่งขันกันตลอดเวลา (Alan Bandeira Pinheiro และคณะ, 2023; Huma Sarwar และคณะ, 2022; Sungchang Lee และคณะ, 2024)

ผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสังคม (Social Sustainable Performance) เป็นการประสบความสำเร็จในการสร้างรายได้ให้กับกิจการ เพื่อใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานในสถานะแวดล้อม ที่มีการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง (Tahmineh Toliatkashani และคณะ, 2019; Sehrish Huma และ คณะ, 2023; Huma Sarwar และคณะ, 2022)

ผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Sustainable Performance) เป็นการรับรู้ถึงปัจจัยที่จะมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมขององค์กร พร้อมทั้งปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นกว่าเดิม (Benny Rachman และคณะ, 2022; Hasan Cicek และคณะ, 2023; Hua Cheng และคณะ, 2023)